

Melach fagyókúrázik,



Jónás szökni próbál,
Lulu nem hajlandó
nyilatkozni



a tavaszra



készülő



Állatkertben



Jön a tavasz... Feltartóztathatatlannal, de nem is akarja feltartóztatni senki. Március 21-e még messze van. Az időjárás azonban ritkán hagyja magát befolyásoltatni a nap-tartól. Az Állatkertben fujdogáló szélnek már határozottan tavasz-ize van.

— Az ostrom az állatainkat sem kiméte meg — mondja Láng Károly, az Állatkert igazgatója. — A bölényeket, szarvasokat a lakosság még 1944-ben — megette. Az állatházak megsérültek. Pusztulás, romok és szemét... Egy vézna elefánt, csomra, bőre lefogyott zebra, egy teve, két éhes majom és öt szalmaszálon tengődő mélabús viziló jelentetik az Állatkertet 1945-ben.

Melach, az elefánt, az ostrom alatt annyira megszokta ebédre a vesszőseprőt és fonott kosarat, mint egyedül táplálékot, hogy ma már a zabra alig hagyja rábeszélni magát. Mindez azonban nem zavarja meg abban, hogy naponta hatvan kilogramm szemestakarmányt elfogyaszson és vagy hetven liter vizet megigyon. Az Állatkert vezetősége szeretné felhívni Melachot, de a böcs elefánt, úgy látszik, a karcsú divat híve és az igazgatólag legnagyobb bosszúságára mindössze huszonnégy mássa. Egyébként rossz kedvű, mert reumás a hátsó ballába. Rendszeres artézifürdővel kezelik. Ezenkívül hetenként négyszer becsírozják, hogy ráncolt eltüntessék. Melach ilyenkor rendszerint mérges és az ormányával tiltakozó mozdulatokat végez. Úgy látszik, nincs ér-zéke a kozmetika iránt.

Az Állatkert képe tavaly óta teljesen megváltozott. A romok eltűntek. Az újjáépített ketrecek az állatok la-

kásgondjait megoldották. A vizilovak békés társbérletben élnek egymással. Tegnap Jónás majdnem pörüljárt. Kitért ugyanis a vaskorlát a keirec és a vízzel telt medence között. A derék viziló jóltápláltságáról meg-feledkezve, át próbált bújni a vas-rácson. Szegény feje beleszorult. Fü-réssel sikerült csak kiszabadítani.

A zebra kilencéves volt, amikor bemutatták a shetlandi ponnilónak. Az ismeretség eredményét tizenegy hónap múlva várják. A teve-házaspárnál is nagy öröm lesz áprilisban.

A felszabadulás óta az állatok élet-színvonala is fokozatosan javult. A tarka száimi macskák kihívva do-rombolnak ketrecükben. Húsvétra kis fehér nyulak születnek. A karakül juh kölyke olyan kövér, hogy a feje alig látszik ki a „perzsabundából”, amit majd csigás szőrű bőréből ké-szítnek.

A shetlandi ponnik nagyon meg-baráthoztak a pestiekkel. Mogorva skót kollégáik talán meg sem ismer-nék őket. A bárányok is kedvesek. A bak csak a párzási idő alatt ve-szélyes. A kétpúpú teve látszólag ár-talmatlan, de ha felbosszantják, ir-galmatlanul köp. A mellette lévő ket-rechen láma fekszik. Délamerikában háziállat és a tejet adja. Szerintem a mi szarvasmarháink sokkal csinosab-bak.

Daisy, a pávián, határozott egyéni-ség. Ránk haragosan vicsorít, de ugyanakkor az ápolót szabályszerűen megmanikürozi. Nála csak a mosó-medvék érdekesebbek és az arany-fácán szebb. A csonttollú madarak mindössze két hete láthatók az Állat-kertben, de máris otthonosan érzik magukat, akárcsak Lulu, a papgáj, amelynek az első közvetlen kérdése: „hogyan vagy?”. Aztán rájön, hogy újságíróval áll szemben és nem nyilatkozik.

(szenes)